સર્વોદય

સર્વોદય

રસ્કિનના 'અન ટુ ધિસ લાસ્ટ' ને આધારે

લખનાર

મહાત્મા ગાંધી

નવજીવન પ્રકાશન મંદિર
અમદાવાદ

૦—૬—૦

મુદ્રક તથા પ્રકાશક
રામદાસ મોહનદાસ ગાંધી
નવજીવન મુદ્રણાલય
અમદાવાદ
સંવત ૧૯૭૯

પ્રસ્તાવના

પશ્ચિમ દેશમાં સાધારણ રીતે એમ માનવામાં આવે છે, કે વધારે માણસનું (મૅજોરીટીનું) સુખ—તેઓનો ઉદય એ વધારવાનું માણસનું કામ છે. સુખ એટલે માત્ર શારીરિક સુખ, પૈસાટકાનું સુખ એવો અર્થ કરવામાં આવે છે. એવું સુખ મેળવવામાં નીતિના નિયમોનો ભંગ થાય તેની ખાસ દરકાર કરવામાં આવતી નથી. તેમજ વધારે માણસોનું સુખ જાળવવું એવો હેતુ રાખ્યો છે તેથી જો થોડાને દુઃખ દઈને વધારેને સુખ અપાય તો તેમ કરવામાં હરકત છે એમ પશ્ચિમના લોકો માનતા નથી. એવું માનતા નથી તેનું પરિણામ આપણે પશ્ચિમના બધા મુલકોમાં જોઈએ છીએ.

વધારે માણસનું શારીરિક અને પૈસાટકાનું સુખ હોય એ જ શોધવું એવો ખુદાઈ કાયદો નથી, અને જો તેટલું જ શોધવામાં આવે ને નીતિના નિયમોનો ભંગ થાય તો તે ખુદાઈ કાયદાથી વિરુદ્ધ છે એવું કેટલાક પશ્ચિમના ડાહ્યા પુરુષોએ બતાવ્યું છે. તેમાં મરહૂમ જૉન રસ્કીન એ મુખ્ય હતો. તે અંગ્રેજ હતો. ઘણો જ વિદ્વાન માણસ હતો. તેણે હુન્નર, કળા, ચિતારકામ વગેરે ઉપર સંખ્યાબંધ અને ઘણી સરસ કિતાબો લખી છે. નીતિના વિષયો ઉપર પણ તેણે ઘણું લખ્યું છે. તેમાંનું એક નાનું પુસ્તક છે તે તેણે પોતે પોતાનાં લખાણોમાંનું ઉત્તમ માન્યું છે. જ્યાં જ્યાં અંગ્રેજી બોલાય છે ત્યાં તે પુસ્તક બહુ વંચાય છે. તેમાં ઉપર બતાવ્યા છે તેવા વિચારોનું બહુ જ સરસ રીતે ખંડન કર્યું છે અને બતાવી આપ્યું છે કે નીતિના નિયમો જાળવવામાં આમની બહેતરી છે.

આજકાલ હિન્દુસ્તાનમાં આપણે પશ્ચિમના લોકોની નકલ બહુ કરીએ છીએ.

તેમ કેટલીક બાબતમાં કરવાની જરૂર પણ અમે માનીયે છીયે. પણ પશ્ચિમનાં ઘણાં ધોરણો ખરાબ છે એમાં શક નથી. ખરાબ છે તેથી દૂર રહેવાની જરૂર તો સહુ કોઇ કબૂલ કરશે.

દક્ષિણ આફ્રિકામાં હિન્દીની સ્થિતિ અતિ દયામણી છે. આપણે પૈસો મેળવવાને સારૂ દેશાવર ખેડીયે છીયે. તેની ધુનમાં નીતિને, ખુદાને ભુલી જઇયે છીયે. સ્વાર્થમાં મૂંઝાઇ—ગુંચાઇ જઇયે છીયે. પરિણામે પરદેશ વેડવાથી લાભને બદલે ઘણો ગેરલાભ થાય છે, અથવા તો પરદેશ ખેડવાનો પૂરો લાભ મળતો નથી. સર્વ ધર્મને અંગે નીતિ તો રહેલી જ છે, પણ ધર્મનો વિચાર કર્યા વિનાયે સાધારણ બુદ્ધિથી વિચારતાં નીતિ જાળવવી એ જરૂરનું છે. તેમાં સુખ છે. એવું જૉન રસ્કીને બતાવ્યું છે. તેણે પશ્ચિમના લોકોની આંખ ખોલી છે ને આજે તેના શિક્ષણના આધારે ઘણા ગોરાઓ પોતાનું વર્તન ચલાવે છે. તેના વિચારો હિન્દી પ્રજાને પણ ઉપયોગી થાય એવા હેતુથી, ઉપર કહી ગયા તે પુસ્તકમાંથી

અંગ્રેજી નહિ જાણનારા હિન્દી સમજી શકે તેવું તારણ આપવાનો અમે ઠરાવ કર્યો છે.

સૉક્રેટીસે માણસને શું કરવું ઘટે છે તેનું થોડુંક દર્શન કરાવ્યું. તેણે જેવું કહ્યું તેવું જ કર્યું. તેના વિચારોનું લંબાણ એ રસ્કીનના વિચારો છે એમ કહી શકાય છે. સૉક્રેટીસના વિચારો પ્રમાણે ચાલવા ઇચ્છનાર માણસે જુદા જુદા ધંધામાં કેમ વર્તવું જોઇયે તે રસ્કીને આબેહુબ રીતે બતાવી આપ્યું છે. તેના લખાણનો અમે જે સાર આપીયે છીયે તે તરજુમો નથી. તરજુમો આપતાં કેટલાક બાઇબલ વગેરેમાંથી આપેલા દાખલાઓ વાંચનાર ન સમજી શકે એવો સંભવ છે. તેથી અમે રસ્કીનના લખાણનો સાર જ આપ્યો છે. તે પુસ્તકના નામનો પણ અમે અર્થ નથી આપ્યો, કેમકે તે જેણે અંગ્રેજીમાં બાઇબલ વાંચ્યું હોય તે જ સમજી શકે. પણ પુસ્તક લખવાનો હેતુ સર્વનું ભલું—સર્વનો ઉદય (માત્ર વધારેનો નહિ) એવો હોવાથી અમે આ લખાણને 'સર્વોદય' એવું નામ આપ્યું છે.

૧

સાચનાં મૂળ

માણસો ઘણી ભૂલથાપ ખાય છે. પણ અરસપરસની લાગણીની અસરનો વિચાર કર્યા વિના માણસો કેમ જાણે સંચાની માફક જ કામ કરતાં હોય નહિ, એમ ધારી લઈ તેઓની વર્તણૂકને સારુ કાયદા ઘડવા એના જેવી બીજી મોટી ભૂલ કોઈ જોવામાં આવતી નથી. અને એવી ભૂલ તે આપણને લીલુંપત લગાડનારી ગણાય. જેમ બીજી ભૂલોમાં ઉપરટપકે જોતાં કંઈક સાચાનો આભાસ જોવામાં આવે છે તેમ લૌકિક નિયમોને વિષે પણ જોવામાં આવે છે. લૌકિક નિયમ બાંધનારા કહે છે કે "અરસપરસ લાગણી એ તો અકસ્માત

ગણવો, અને તેવી લાગણીને માણસની સાધારણ પ્રકૃતિના ધોરણને ધક્કો પહોંચાડનાર ગણવી. પણ લોભ અને આગળ વધવાની ઈચ્છા એ તો હમેશાં રહે છે. એટલે અકસ્માતને દૂર રાખીને, માણસને પૈસા એકઠા કરવાનો યંત્ર ગણીને, કેવી જાતની મજૂરીથી ને કેવી લેવડદેવડથી માણસ વધારેમાં વધારે દોલત એકઠી કરી શકે એ વિચારવાનું છે. આવા વિચારને આધારે ધોરણ રચીને પછી એકબીજાની મરજીમાં આવે તેટલી અરસપરસ લાગણીનો ઉપયોગ કરી ભલે લૌકિક વહેવાર ચલાવાય."

જો અરસપરસ લાગણીનું જોર લેવડદેવડના ધારાની જાતનું હોત તો ઉપરની દલીલ બરોબર ગણાત. માણસની લાગણી એ અંતરનું બળ છે. લેવડદેવડના ધારા એ એક સંસારી નિયમ છે. એટલે બન્નેની જાત એક નથી. એક વસ્તુ અમુક દિશામાં જતી હોય અને તેના ઉપર એક તરફથી અમુક જોર થતું હોય ને બીજી તરફ આકસ્મિક જોર થતું હોય તો આપણે પહેલાંથી

જાયુક જોરનું માપ કરીયે ને પછી આકસ્મિક જોરનું માપ કરીયે. બન્નેના તારણ ઉપરથી તે વસ્તુની ગતિનો નિશ્ચય આપણે કરી શકશું. આમ આપણે કરી શકીયે છીયે તેનું કારણ એ કે આકસ્મિક અને જાયુનાં જોર બન્ને એક જાતનાં છે. પણ માણસ-જાતના વહેવારમાં લેવદેવના જાયુક નિયમનું જોર અને અરસપરસ લાગણીરૂપી આકસ્મિક જોર એ બેની જાત જુદી છે. લાગણી એ માણસની ઉપર જુદા પ્રકારની ને જુદી રીતે અસર કરે છે. તેથી માણસનું સ્વરૂપ બદલાઈ જાય છે. એટલે જેમ અમુક વસ્તુની ગતિની ઉપર જુદા જુદા જોરની અસર આપણે સરવાળા બાદબાકીના નિયમથી તપાસીયે તેમ લાગણીની અસરને આપણે તપાસી શકતા નથી. લેવદેવના ધારાનું જ્ઞાન તે માણસની લાગણીની અસર તપાસતી વેળા કંઈ કામમાં આવતું નથી.

લૌકિક શાસ્ત્રના ધારા ખોટા છે એમ કહેવાનું કંઈ કારણ નથી. કસરતી શિક્ષક તો ધારે કે માણસને માત્ર માંસ જ છે

ને હાડપિંજર નથી, ને પછી ધારા ઘડે તો ભલે તેના ધારા ખરા હોય, પણ તે ધારા હાડપિંજરવાળા માણસને લાગુ નહિ પડે. તેમ જ લૌકિક શાસ્ત્રના ધારા ખરા હોવા છતાં લાગણીથી બંધાયેલ માણસને લાગુ પડી શકતા નથી. કોઈ કસરતબાજ એમ કહે કે માણસના માંસને નોખું પાડી તેના દડા બનાવીએ, તેને લાંબું કરી તેની દોરી બનાવીએ. પછી તે એમ પણ કહે કે તેમાં એ હાડપિંજર દાખલ કરીએ તો કેટલી હરકત આવશે. આવું બોલનારને આપણે ગાંડો કહીશું, કેમકે હાડપિંજર કંઈ માંસથી નોખું પાડીને કસરતના નિયમ ઘડી શકાશે નહિ. તેમ જ લૌકિક શાસ્ત્રના નિયમ માણસજાતની લાગણી દૂર કરીને ઘડાય તે માણસને કામના નથી. છતાં હાલના લૌકિક વહેવાર બજાવનારા શાસ્ત્રીઓ એવા કસરતી શિક્ષકની જેમ જ કરે છે. તેઓના હિસાબ પ્રમાણે માણસ શરીર-સંચો માત્ર છે, ને તેમ ધારીને તેઓ નિયમ ઘડે છે. તેમાં જીવ છે એમ જાણે છે, છતાં

તેની ગણતરી કરતા નથી. આખું શાસ્ત્ર તે જેમાં જીવ—આત્મા—રૂહ પ્રધાન છે, મુખ્ય છે તેવા માણસને કેમ લાગુ પડી શકે ?

અર્થશાસ્ત્ર એ શાસ્ત્ર નથી. તે ખોટું છે એમ જ્યારે હડતાળો પડે છે ત્યારે આપણે દેખીતી રીતે જોઈ શકીએ છીએ. તેવે સમયે ધણીઓ એક વિચાર કરે છે, નોકરો બીજો કરે છે. લેવડદેવડના ધારા એકે આપણે લાગુ પાડી શકતા નથી. માણસો માથાફોડ કરી બતાવવા માગે છે કે નોકર-શેઠના સ્વાર્થ એક જ દશામાં હોય છે. તેમાંનું કંઈ તેઓ સમજતા નથી. હકીકત એમ છે કે એકબીજાનો દુન્યવી—પૈસાનો સ્વાર્થ એક જ ન હોય છતાં એકબીજાએ કંઈ સામેવડીઆ રહેવાની કે થવાની જરૂર નથી. એક ઘરમાં ભૂખમરો હોય. ઘરમાં મા અને તેનાં છોકરાં હોય. બન્નેને ભૂખ લાગી છે. આમાં બન્નેનો—મા છોકરાંનો—ખાવામાં સામસામો સ્વાર્થ છે. મા ખાય તો છોકરાં ભૂખે મરે ને છોકરાં ખાય તો મા ભૂખે રવડે. છતાં કંઈ મા અને છોકરાં વચ્ચે

અંતર નથી. મા વધારે જોરાવર હોવાથી પોતે રોટીનો ટુકડો ખાઇ જતી નથી. તેજ પ્રમાણે માણસો વચ્ચેના સંબંધમાં સમજવું ઘટે છે.

કદાપિ એમ ધારીયે કે માણસો ને પશુઓમાં કંઇ તફાવત નથી; આપણે પશુઓની માફક એકબીજાના સ્વાર્થને સારૂ લડવું જ જોઇયે. તોપણ આપણે નિયમ બાંધીને કહી શકતા નથી કે શેઠ નોકર વચ્ચે હમેશાં અંતર રહે કે ન રહે. સ્થિતિ પ્રમાણે તે બાબમાં ફેરફાર થયા કરે છે. જેમકે કામ સારૂં થવું જોઇયે અને કિંમત પૂરી મળવી જોઇયે એ તો બન્નેનો સ્વાર્થ છે. પણ નફાનો ભાગ તપાસતાં એકને લાભ હોય ને બીજાને ગેરલાભ થાય એમ બની શકે છે. નોકરો માંદા અને નમાલા રહે એટલો ઓછો દરમાયો આપવામાં શેઠનો સ્વાર્થ તથા સચવાતો, અને જો કારખાનું બરોબર ન ચાલી શકે તોપણ ભારે પગાર માગવા તેમાં નોકરનો સ્વાર્થ નથી સચવાતો. જો શેઠના સંચાનું પૈડું

દુરસ્ત કરવાના પૈસા શેઠની પાસે ન હોય તો નોકરે પૂરો પગાર કે બીલકુલ પગાર માગવો એ તેઓનું ખરાબ ગણાય.

એટલે આપણે જોઇએ છીએ કે આપ-લેના ધોરણ ઉપરથી આપણે કંઇ શાસ્ત્ર ઘટાવી શકીએ એ બનવાજોગ નથી. ઇશ્વરી નિયમ જ એવો છે કે પૈસાની વધઘટના ધોરણ ઉપર માણસોનો વહેવાર ન ચાલવો જોઇએ. તે વહેવારનો આધાર ન્યાયના ધોરણ ઉપર છે, એટલે માણસે સમય વર્તીને નીતિએ કે અનીતિએ પોતાનું કામ કાઢવાનો વિચાર તદ્દન છોડવો જ જોઇએ. અમુક રીતે વર્તવાથી છેવટે શું થશે એ કોઇ માણસ હમેશાં ભાખી શકતો નથી. પણ અમુક કામ ન્યાયી છે કે અન્યાયી એટલું તો આપણે ઘણેભાગે હમેશાં જાણી શકીએ છીએ. વળી આપણે એટલું પણ કહી શકીએ છીએ કે નીતિમાર્ગમાં ચાલવાથી પરિણામ સારૂં જ આવવું જોઇએ. તે પરિણામ શું આવશે અથવા કેવી રીતે આવશે તે આપણે કહી શકતા નથી.

નીતિન્યાયના નિયમમાં અરસપરસની લાગણીનો સમાસ થઇ જાય છે, અને તે લાગણી ઉપર શેઠ નોકરના સંબંધનો આધાર રહે છે. આપણે ધારી લઇએ કે શેઠ પોતાના નોકર પાસેથી અને તેટલું વધારે કામ લેવા ઇચ્છે છે, નોકરને ઘડીની ફુરસદ નથી આપતો, તેઓને ઓછો પગાર આપે છે, તેઓને ભંડારીયા જેવા ઘરમાં રાખે છે. ટુંકામાં નોકર માત્ર દેહ ને જીવ ભેગાં રાખી શકે એટલું જ તેને આપે છે. આમ કરવામાં કોઇ કહેશે કે શેઠ કંઇ અન્યાય કરતો નથી. નોકરે અમુક પગારે પોતાનો આખો વખત શેઠને આપ્યો છે ને શેઠ તે લે છે. કામ કેટલું આકરૂં લેવું તેની હદ બીજાઓને જોઇને શેઠ બાંધે છે. જે નોકરને વધારે સારો પગાર મળે તો બીજી નોકરી લેવાની તેને છુટ છે. આને આપલેના ધારા ઘડનારા અર્થશાસ્ત્ર કહે છે, અને તેઓ જણાવે છે કે આમ જેટલું બને તેટલું કામ ઓછામાં ઓછા પૈસાથી કરાવતાં શેઠને લાભ મળે છે, છેવટે આખી

શેઠને લાભ મળે છે ને તેથી છેવટમાં નોકરને પણ લાભ મળે છે.

પણ વિચાર કરતાં આપણે જોઈશું કે આ વાત બરોબર નથી. જો નોકર એ એક યંત્ર કે સંચો હોત અને તેને ચલાવવામાં માત્ર અમુક જાતના જોરનું જ કામ હોત તો એ હિસાબ લાગુ પડત. પણ અહીં તો નોકરને ચલાવનારૂં જોર તેનો આત્મા છે. અને આત્માનું બળ તે અર્થશાસ્ત્રીઓના બધા નિયમોને ઉંધા વાળે છે તે તેને ખોટા પાડે છે. માણસરૂપી યંત્રમાં પૈસારૂપી કોલસા ભરવાથી વધારેમાં વધારે કામ નહિ લઈ શકાય. તેનું સરસ કામ જ્યારે તેની લાગણી ઉશ્કેરવામાં આવશે ત્યારે જ થશે. શેઠ નોકરની વચ્ચે સાંકળ પૈસાની નહિ પણ પ્રીતિની હોવી જોઇયે.

સાધારણ રીતે એમ બને છે કે જ્યારે શેઠ હુંશિયાર અને ઉત્સાહી હોય છે ત્યારે દબાણથી નોકર ઘણેભાગે પોતાનું કામ કરે છે. વળી એમ પણ બને છે કે જ્યારે

શેઠ આળસુ અને નબળો હોય છે ત્યારે નોકરનું કામ જોઈએ તેટલું નથી થતું. પણ ખરેખરો નિયમ તો એ છે કે હુશિયારીમાં એકસરખા બે શેઠ લઈશું ને નોકરો બન્ને એકસરખા લઈશું તો લાગણીવાળા શેઠનો નોકર લાગણી વિનાના શેઠના નોકર કરતાં વધારે ને સરસ કામ કામ કરશે.

કોઈ કહેશે કે એ નિયમ બરોબર નથી; કેમકે માયા અને મહેરબાનીનો બદલો ઘણી વેળા ઉલટો જ મળે છે ને નોકર માથે ચડે છે. પણ એવી દલીલ વ્યાજબી નથી. જે નોકર માયાના બદલામાં બેદરકારી બતાવે છે તે નોકર જ્યારે તેની ઉપર સખતી વાપરવામાં આવશે ત્યારે ખારીલો બનશે. ઉદાર દિલના શેઠ તરફ જે નોકર અપ્રામાણિક થશે તે નોકર અન્યાયી શેઠને નુકસાન પહોંચાડશે.

એટલે દરેક વખતે ને દરેક માણસની તરફ પરોપકારી નજર રાખવાથી સારૂં જ

પરિણામ આવે છે. અહીં આપણે લાગણીનો એક જાતના જોર તરીકે જ વિચાર કરીએ છીએ. માયા એ સરસ છે તેથી હમેશાં વાપરવી એ એક જુદી જ વાત છે. તેનો આપણે અહીં વિચાર નથી કરતા. આપણે તો અહીં એટલું જ બતાવીએ છીએ કે અર્થશાસ્ત્રના સાધારણ નિયમો જે આપણે જોઈ ગયા તે બધાને માયા—લાગણીરૂપી જોર બરબાદ કરે છે. એટલું જ નહિ પણ લાગણી એક જુદા જ પ્રકારનું જોર હોવાથી અર્થશાસ્ત્રના બીજા નિયમો સાથે નથી નભતું, પણ તે નિયમોને એક કોરે મૂકીને જ નભી શકે છે. જો કોઈ તાજવાસાટી હિસાબ કરે 'ને બદલો મળવાના ઇરાદાથી જ માયા બતાવે તો તેને નિરાશ થવાનો સંભવ છે. માયા તે માયાને ખાતર જ બતાવાય, અને બદલો વગરમાગ્યે પોતાની મેળે જ આવે છે. કહેવાય છે કે આપ મેળવતાં આપે જ મરવું જોઈએ ને આપને રાખતાં આપ જાય છે.

પલટણ અને તેના સરદારનો દાખલો લઈએ. જો કોઈ સરદાર અર્થશાસ્ત્રના નિયમો લાગુ પાડીને પોતાની પલટણના સિપાઈ પાસેથી કામ લેવાને માગશે તો ધારેલું કામ તે નહિ કરી શકે. ઘણા દાખલાઓમાં જોઈએ છીએ કે જે પલટણનો સરદાર પોતાના સિપાઈના સંબંધમાં આવે છે તેઓની સાથે માયાથી વર્તે છે, તેમના ભલાથી રીઝે છે, તેઓના દુઃખમાં ભાગ લે છે, તેઓની જાતની રખેવાળી કરે છે, ટુંકામાં તેઓની તરફ લાગણી ધરાવે છે તે સરદાર સિપાઈઓની પાસેથી ગમે તેવું અઘરું કામ હશે તે લઈ શકશે. ઐતિહાસિક દાખલા લેતાં આપણે જોઈએ છીએ કે જેમાં સિપાઈઓ સરદારને ચહાતા નથી ત્યાં ભાગ્યે જ લડાઈ જીતાયેલી જોવામાં આવે છે. આમ સરદાર અને સિપાઈની વચ્ચે લાગણીનું જોર એ ખરું જોર છે. તેમ જ લૂંટારાઓની ટોળીમાં પણ સરદારની તરફ લૂંટારુની ટોળી પૂરી લાગણી ધરાવે છે. તેમ છતાં ભીલો વગેરે

કારખાનાંઓમાં શેઠ ચાકર વચ્ચે આવો ઘાટો સંબંધ આપણે જોતા નથી. તેનું એક કારણ તો એ છે કે આવાં કારખાનાંઓમાં નોકરોના પગારનો આધાર લેવદેવના ધારાઓ ઉપર રહે છે. એટલે શેઠ ચાકરની વચ્ચે માયા વર્તવાને બદલે અમાયા વર્તે છે અને લાગણીને બદલે તેઓનો સંબન્ધ વિરોધ—સમોવડીઆ જેવો જોવામાં આવે છે. ત્યારે આપણે બે સવાલોનો વિચાર કરવો રહ્યો.

એક તો એ કે લેવદેવનો હિસાબ કર્યા વિના નોકરનો પગાર કેટલે દરજ્જે ઠરાવી શકાય.

બીજું એ કે જેમ જૂનાં કુટુંબોમાં નોકરો હોય છે અને શેઠ નોકર વચ્ચે સંબંધ રહે છે અથવા તો પલટણમાં સરદાર સિપાઈ વચ્ચે સંબંધ રહે છે, તેમ જ કારખાનાંઓમાં નોકરોની અમુક સંખ્યા, ગમે તેવો વખત આવે છતાં વધઘટ કર્યા વિના કેવી રીતે રાખી શકાય.

પહેલા સવાલનો વિચાર કરીએ. એ અજાયબીની વાત છે કે અર્થશાસ્ત્રીઓ કારખાનાંના કામદારોના પગારની હદ બાંધી શકાય એવું કહેતા જ નથી. છતાં આપણે જોઈએ કે ઇંગ્લાંડના વડા પ્રધાનના પદનું લીલામ કરીને વેચાણ કરતા નથી, પણ તે ગમે તેવો માણસ હોય છતાં તેને એક જ પગાર અપાય છે. તેમ જ જે ઓછામાં ઓછો પગાર લે એવા માણસને પાદરી બનાવતા નથી. વૈદ વકીલોની સાથે પણ સાધારણ રીતે એવો સંબંધ રાખતા નથી. એટલે આપણે જોઈએ છીએ કે ઉપર મુજબના દાખલામાં આપણે અમુક હદ પ્રમાણે જ પગાર આપીએ છીએ. ત્યારે કોઈ કહેશે, શું સારા અને ખરાબ મજૂરને એક જ પગાર હોય ? હકીકતમાં તો એમ જ જોઈએ. પરિણામ એમ આવશે કે જેમ આપણે વૈદ વકીલની એક જ ફી હોવાથી સારા વકીલ અથવા વૈદની પાસે જઈશું તેમ જ એક જ દરે મજૂરોનો હોવાથી સારા કડીયા સુતાર પાસે જ જઈશું. સારા કામ-

હારનું પ્રનામ એ જ કે તેને પસંદ કરવામાં આવશે. એટલે કુદરતી અને ખરો નિયમ એ જ થયો કે બધા વર્ગોમાં તે તે વર્ગોના કામના આધારે પગારની હદ બાંધવી જોઇએ. જ્યાં આવડત વગરનો માણસ ઓછો દર-માયો લઇને શેઠોને ભૂલાવામાં નાખી શકે છે ત્યાં અંતે પરિણામ ખરૂં જ આવે છે.

હવે બીજા સવાલનો વિચાર કરીએ. તે એ કે વેપારની ગમે તે સ્થિતિ હોય છતાં કારખાનાંઓમાં જેટલા કામદારોને અસલ રાખ્યા હોય તેટલાને રાખવા જ જોઇએ. જ્યારે અનિશ્ચિત રીતે કામદારોને કામ મળે છે ત્યારે તેઓને વધારે પગાર માગવો જ પડે છે. પણ જો કોઇ પ્રકારે તેઓને ખાતરી થાય કે પોતાની નોકરી જીવતજાગૃત ચાલશે તો તેઓ બહુ ઓછા પગારથી કામ કરશે. એટલે દેખીતું છે કે જે શેઠ પોતાના નોકરોને કાયમને સારુ રાખે છે તેને છેવટે ફાયદો જ થાય છે, અને જે નોકરો કાયમની નોકરી કરે છે તેને પણ ફાયદો થાય છે. આવાં કારખાનાંમાં મોટા નફા થઇ નથી શકતા,

મોટાં જોખમ ખેડી શકાતાં નથી, મોટા હોડ બાંધી શકાતા નથી. સિપાઇ સરદારને સારૂ મરવા તૈયાર થાય છે અને તેથી જ સિપાઇનો ધંધો એ સાધારણ મજૂરના ધંધા કરતાં વધારે માનલાયક ગણાયો છે. ખરૂં જોતાં સિપાઇનો ધંધો કતલ કરવાનો નથી, પણ બીજાનો બચાવ કરતાં પોતે કતલ થવાનો છે. જે સિપાઇ થયો તે પોતાનો જાન પોતાના રાજ્યને સોંપી આપે છે. તે જ પ્રમાણે વકીલ, વૈદ અને પાદરીનું આપણે સમજીયે છીયે. તેથી જ તેઓ તરફ માનની નજરે જોઇયે છીયે. વકીલે પોતાની જીંદગી જતાં સુધી પણ ન્યાય કરવો ઘટે છે, વૈદે અનેક સંકટો સહન કરીને પણ પોતાના દરદીની સારવાર કરવી ઘટે છે અને પાદરીએ ગમે તેમ થાય તોપણ પોતાની જમાતને બોધ આપવાનું અને તેઓને ખરો રસ્તો બતાવવાનું કામ કરવું ઘટે છે.

આમ ઉપરના ધંધાઓમાં બને છે તો વેપારવણજમાં કેમ ન થાય? વેપારની

સાથે હમેશાં અનીતિ ધારી લીધી છે તેનું શું કારણ હશે ? વિચાર કરતાં એમ જોવામાં આવે છે કે વેપારીને હમેશાં સ્વાર્થી જ માની લીધેલ છે. વેપારીનું કામ પણ પ્રજાને જરૂરનું હોય તે છતાં એવું આપણે માની લઇયે છીયે કે તેનો હેતુ તો માત્ર પોતાની કોઠી ભરવાનો જ છે. કાયદાઓ પણ વેપારી કેમ ઝપાટાથી પૈસા એકઠા કરે એવા જ કરવામાં આવે છે. ધોરણો પણ એવાં જ બાંધ્યાં છે કે લેનાર ધણીએ ઓછામાં ઓછું દામ આપવું, અને વેચનારે જેમ બને તેમ વધારે માગવું અને લેવું. આમ વેપારીને ટેવ પાડી છે અને પછી લોકો પોતે જ વેપારીને તેના અપ્રામાણિક-પણાને સારૂ હલકો ગણે છે. આ ધોરણ ફેરવવાની જરૂર છે. વેપારીએ સ્વાર્થ જ સાધવો, પૈસા જ એકઠા કરવા એવો નિયમ નિયમ નથી. એવો વેપાર તેને આપણે વેપાર નહિ કહીયે પણ ચોરી કહીશું. જેમ સિપાઇ રાજ્યને સારૂ મરે છે તેમ વેપારીએ પ્રજાના સુખને અર્થે પૈસો ગુમાવવો ઘટે

અને જાન પણ ખોવો ઘટે. બધાં રાજ્યમાં

સિપાઈનો ધંધો પ્રજાનું રક્ષણ કરવાનો છે.

પાદરીનો તેને કેળવણી આપવાનો છે.

વૈદનો તેને તંદુરસ્તીમાં રાખવાનો છે.

વકીલનો અદલ ઇનસાફ પ્રજામાં ફેલાવવાનો છે.

અને વેપારીનો પ્રજાને સારુ જોઈતો માલ પૂરો પાડવાનો છે.

આ બધા માણસોની ફરજ ઘટતે વખતે પોતાનો જાન આપવાની પણ છે. એટલે કે

ઘટતે વખતે મરવા તૈયાર નથી તે જીવવું શું એ જાણતો નથી. આપણે જોઈ ગયા કે વેપારીનો ધંધો એ પ્રજાને જોઈતો માલ પૂરો પાડવાનો છે. જેમ પાદરીનો ધંધો તે પગાર મેળવવાનો નથી પણ શિક્ષણ આપવાનો છે, તેમ વેપારીનો ધંધો તે નફો મેળવવાનો નથી પણ માલ પૂરો પાડવાનો છે. શીખવનાર પાદરીને રોટી મળી રહે છે તેમ વેપારીને નફો મળી રહે છે. પણ બેમાંથી એકેનો ધંધો પગાર અથવા તો નફા ઉપર

નજરે રાખવાનો નથી. બન્નેએ પગાર કે નફો મળે યા ન મળે તોપણ પોતાનો ધંધો —પોતાની ફરજ—બજાવવાનો છે. આ વિચાર ખરો હોય તો વેપારી એ ઉત્તમ માનને લાયક છે, કેમકે તેનું કામ માલ સરસ પેદા કરવાનું અને પ્રજાને પોસાઇ શકે તેવી રીતે પૂરો પાડવાનું રહ્યું. તેમ કરતાં તેના હાથ નીચે સેંકડો કે હજારો માણસો હોય છે તેઓનું રક્ષણ કરવું, તેઓની સારવાર કરવી એ પણ તેનું કામ રહ્યું. આ કરવામાં બહુ ધીરજ, બહુ માયા અને બહુ ચતુરાઇ જોઇએ. અને જુદાં જુદાં કામ કરતાં તેણે પણ બીજાઓની જેમ મરવું ઘટે તો તે પણ પોતાનો જાન આપે. આવો વેપારી પોતાની ઉપર ગમે તે સંકટ પડે, પોતે ભીખારી થઇ જાય, તે છતાં માલ ખરાબ નહિ વેચે અને છેતરશે નહિ. વળી પોતાના હાથ તળેનાં માણસોની ઉપર અત્યંત માયાથી વર્તશે. ઘણી વેળા મોટાં કારખાનાંઓમાં કે વેપારમાં જુવાનીઆઓ નોકરી લે છે. તેઓ કેટલીક વેળા પોતાનાં

ઘરબારથી દૂર જાય છે. એટલે યા તો શેઠે માબાપ બનવું પડે છે અથવા તો જો શેઠ બેદરકાર રહે તો જુવાનીયો વગર માબાપનો થઇ પડે છે. એટલે પગલે પગલે વેપારીએ કે શેઠે પોતાના મનમાં એક જ સવાલ કરવો ઘટે છે. તે એ કે

'જેમ હું મારા દીકરાઓને રાખું છું તેમ જ મારા નોકરોની તરફ વર્તું છું કે નહિ?'

એક વહાણના કપ્તાનની તળે ખલાસીઓ હોય તેમાં તેનો દીકરો પણ દાખલ હોય. કપ્તાનની ફરજ બધા ખલાસીને દીકરાની માફક ગણવાની છે. તેમ જ વેપારીની નીચે ઘણા નોકરોમાં પોતાનો દીકરો પણ હોય તો તે ધંધામાં જેમ તે દીકરાની સાથે વર્તે તેમ જ તેણે બીજા નોકરોની સાથે વર્તવું રહ્યું. આનું નામ જ ખરું અર્થશાસ્ત્ર કહેવાય. અને જેમ વહાણના કપ્તાનની ફરજ વહાણ જોખમમાં આવી પડે ત્યારે પોતે સૌથી છેલ્લું તે છોડવાની છે, તેમ જ દુકાળ વગેરે બીજાં સંકટોમાં વેપારીની ફરજ પોતાના માણસોનો બચાવ પોતાની પહેલાં કરવાની

છે. આવા વિચારો કેટલાને આશ્ચર્યકારક લાગશે, પણ તેમ લાગે એ જ આ જમાનાની બલિહારી છે; કેમકે વિચાર કરતાં સૌ જોઈ શકશે કે ખરું ધોરણ તો આપણે હમણાં કહી ગયા તે જ છે. જે પ્રજા ઉંચે ચડવાની છે તે પ્રજામાં બીજી જાતનું ધોરણ હરગીજ ચાલી નહિ શકે. અંગ્રેજ પ્રજા આજ સુધી નભી રહી છે તેનું કારણ એ નહિ કે તેણે અર્થશાસ્ત્રના નિયમ જાળવેલ છે; પણ તે નિયમોનો ઘણા વીરલાઓએ ભંગ કર્યો છે અને ઉપર બતાવેલા નીતિના નિયમ તેઓએ જાળવેલા છે તેથી જ પ્રજા આજ સુધી નભી રહી છે. એવા નીતિના નિયમોનો ભંગ કરવાથી કેવું નુકસાન થાય છે અને કેમ પ્રજાએ પાછું હઠવું પડે એ વિચાર હવે પછી કરીશું.

આપણે સાચના મૂળ વિષે અગાઉ કહી ગયા તેનો જવાબ અર્થશાસ્ત્રીઓ કોઈ વખત નીચે પ્રમાણે આપશે: 'પરસ્પરની લાગણીથી કેટલોક ફાયદો થાય એ બરોબર છે, પણ એવી જાતના ફાયદાનો હિસાબ

અર્થશાસ્ત્રીઓ કરતા નથી. તેઓ જે શાસ્ત્રનો વિચાર કરે છે તેમાં તો કેઇ રીતે પૈસાદાર થવું એનો જ વિચાર પાળે છે. તે શાસ્ત્ર ખોટું નથી એટલું જ નહિ, પણ અનુભવે તે અસરકારક છે એમ જોઇ શકાય છે. જેઓ તે શાસ્ત્ર પ્રમાણે ચાલે છે તેઓ ચોક્કસ દોલતવાન થાય છે, અને જેઓ તે પ્રમાણે નથી ચાલતા તે ગરીબ થાય છે. યુરોપના બધા ધનાઢ્ય માણસોએ આ શાસ્ત્રના નિયમો પ્રમાણે ચાલીને પૈસો એકઠો કર્યો છે. આની સામે દલીલો લાવવી તે નકામું છે. દરેક અનુભવી માણસને ખબર છે કે પૈસો કેમ મળે છે ને કેમ જાય છે.'

આ બરોબર નથી. વેપારી વર્ગ પૈસા કમાય છે, પણ તે બરોબર કમાયા કે નહિ અને તેમાં કોમનું ભલું થયું કે નહિ તે તેઓ નથી જાણી શકતા. 'પૈસાદાર' એ શબ્દનો અર્થ પણ તેઓ ઘણી વેળા નથી સમજતા. જ્યાં તવંગર હોય ત્યાં ગરીબ હોય એ વાતનું તેઓને ભાન હોતું નથી. ઘણી વેળા માણસો ભૂલથી એમ માને છે કે

અમુક ધોરણે ગણીને બધા માણસો તવંગર થઈ શકે. એટલે જોતાં તે કુવાના ચકરની જેમ છે. એક ખાલી થાય કે બીજું ભરાય છે. તમારી પાસે એક રૂપીયો હોય તેની સત્તા, બીજા કોની પાસે તેટલું નહિ હોય તેની ઉપર છે. જો સામેના માણસને તે રૂપીયાની ગરજ નહિ હોય તો તમારી પાસેનો રૂપીયો નકામો છે. મારા રૂપીયાની સત્તા તે મારા પડોશીની તંગી ઉપર છે. જ્યાં તંગી ત્યાં જ તવંગરી નભી શકે. એટલે અર્થ એવો થયો કે એક માણસને તવંગર થવું તો સામેનાને તંગીમાં રાખવો.

સાર્વજનિક અર્થશાસ્ત્રનો માયનો એ છે કે ખરે વખતે ને ખરી જગ્યાએ જરૂરી ને આનંદદાયક વસ્તુઓ પેદા કરવી, તેને સાચવવી ને તેની આપલે કરવી. જે ખેડુત વખતસર પાક ઉતારે છે, જે ચુનારો ચણતર બરોબર કરે છે, જે સુતાર લાકડ-કામ બરોબર કરે છે, જે ઓરત પોતાનું રસોડું બરાબર રાખે છે તે બધાંને ખરાં અર્થશાસ્ત્રી જાણવાં. તે બધાં પ્રજાની

દોલતમાં વધારો કરનારાં છે. એથી ઉલટું થાય તે સાર્વજનિક ન કહેવાય. તેમાં તો એક માણસ માત્ર ધાતુ એકઠી કરે છે ને બીજાને તેની તંગાશમાં રાખી તે ધાતુનો ઉપયોગ કરે છે. આવો ઉપયોગ કરનારા પોતાનાં ખેતરો તથા ઢોરઢાંખરના કેટલા રૂપીઆ આવશે એમ વિચારી તેટલા પૈસાદાર પોતાને માને છે. તેઓ પોતાના રૂપીઆની કીમત ખેતર અને ઢોર મળી શકે તેટલી છે એમ વિચારતા નથી. વળી તે માણસો ધાતુનો—રૂપીઆનો સંગ્રહ કરે છે. તેઓ કેટલા મજૂરો મેળવી શકશે એવો વિચાર કરે છે. હવે આપણે ધારી લઈએ કે અમુક માણસ પાસે સોનું, રૂપું, દાણા વગેરે છે. તેવા માણસને નોકરોની ગરજ પડશે. પણ જો તેના પાડોશમાં કોઈને સોનારૂપાની કે દાણાની જરૂર નહિ હોય તો તેને નોકર મળવો મુશ્કેલ પડશે. એટલે પેલા પૈસાદાર માણસે પોતે પોતાની રોટી પકાવવી પડશે, પોતે પોતાનાં કપડાં સીવવાં પડશે, પોતે પોતાનું ખેતર ખેડવું પડશે. તે

માણસને તેના સોનાની કિંમત તેની જમીન-
માંની પીળી કાંકરી જેટલી પડશે, તેનો
દાણો સડશે. કેમકે તે કંઇ તેના પાડોશી
કરતાં વધારે ખાનારો નથી, એટલે તે માણસે
બીજાની માફક સખત મજૂરી કરીને જ
પોતાનો ગુજારો કરવો પડશે. આવી
સ્થિતિમાં ઘણા માણસો સોનું રૂપું એકઠું
કરવા નહિ માગે. ઊંડો વિચાર કરશું તો
આપણે જોઇશું કે પૈસા મેળવવા તેનો અર્થ
એ છે કે બીજા માણસોની ઉપર સત્તા
મેળવવી—આપણા સુખને સારૂ ચાકરની,
વેપારીની કે કારીગરની મજૂરી મેળવવી.
અને આવી સત્તા સામેના માણસોની
ગરીબાઇના પ્રમાણમાં જ આપણને મળી
શકશે. એક સુતારને જો તેને રાખનાર એક
જ માણસ હશે તો તે સુતાર જે મળશે તે
રોજ લેશે. જો તેને રાખનાર બે ચાર
માણસ હશે તો જે વધારે રોજ આપશે
તેને ત્યાં સુતાર જશે. એટલે પરિણામ એવું
આવશે કે પૈસાદાર થવું એનો અર્થ એ
થયો કે બને તેટલા માણસોને આપણાં

કરતાં વધારે તંગીમાં રાખવાં. અર્થશાસ્ત્રીઓ ભૂલીનેળા માની લે છે કે આ પ્રમાણે રૈયતને તંગીમાં રાખવાથી પ્રજાને લાભ થાય છે. બધા માણસો સરખા થાય એમ તો બને એવું નથી. પણ ગેરવ્યાજબી રીતે માણસોમાં તંગી પેદા કરવાથી પ્રજા દુઃખી થાય છે. કુદરતી રીતે તંગી અને ભરાવો રહેવાથી પ્રજા સુખી થાય છે ને સુખી રહે છે.

२

દોલતની નસો

આમ અમુક પ્રજામાં પૈસાનું ચક્કર તે બદનમાં લોહીના ફરવાની માફક છે. લોહી ઝપાટાથી ફરે છે તે યા તો તંદુરસ્તી અને કસરતની નિશાની હોય અથવા તો શરમ ઉપજવાની કે તાવની નિશાની હોય. શરીરની ઉપર એક જાતની લાલી તે તંદુરસ્તી બતાવે છે. બીજી લાલી તે ધાસણીના રોગનું ચિહ્ન હોય. વળી એક જગ્યાએ લોહીનો ભરાવો થાય તો શરીરને નુકસાન થાય છે, તેમ એક જગ્યાએ પૈસાનો ભરાવો થાય તે પ્રજાની નુકસાનીનું કારણ થઈ પડે છે.

ધારો કે બે ખલાસી વહાણ ભાંગવાથી એક વેરાન કિનારા પર આવી પડ્યા છે.

ત્યાં તેઓને પોતાની મહેનતે ખોરાક વગેરે નીપજાવવો પડે છે. જો તેઓ બન્ને તંદુરસ્ત રહી સાથે કામ કરે તો સારું ઘર બાંધે, ખેતર ખેડે ને ભવિષ્યમાં કંઈક બચાવે. આને આપણે ખરી દોલત કહી શકીએ. અને જો બન્ને સારી રીતે કામ કરે તો બન્નેનો તેમાં સરખો હિસ્સો ગણાય. એટલે તેઓને જે કારણ લાગુ પડ્યું તે એ જ કે તેઓની મહેનતનાં ફળ તેઓને વહેંચી લેવાનો હક થયો. હવે ધારો કે થોડી મુદત પછી તેમાંથી એક જણને અસંતોષ થયો. તેથી તેઓએ જમીનના ભાગ પાડ્યા ને દરેક જણ પોતાને હિસાબે ને પોતાની મેળે કામ કરવા લાગ્યો. વળી ધારો કે અણીને વખતે એક જણ માંદો પડ્યો. એમ થવાથી તે બીજાને પોતાની મદદે બોલાવશે. ત્યારે બીજો કહી શકશે ‘હું એટલું કામ તમારે સારુ કરવા તૈયાર છું, પણ એવી શરતે કે જ્યારે કામ પડે ત્યારે તમારે મારે સારુ તેટલું જ કરવું. તમારે મને લખી આપવું પડશે કે જેટલા

કલાક હું કામ કરું તેટલા કલાક તમારે મારી જમીન ઉપર પણ પરસેવે કામ કરવું. વળી ધારો કે માંદાની માંદગી લાંબી ચાલી ને દરેક વેળાએ પેલા સાજા માણસને ઉપર પ્રમાણે લખત આપવું પડ્યું. ત્યારે માંદો સાજો થયો તે વેળા દરેક જણની શી સ્થિતિ થઈ? બન્ને જણ ગરીબ થયા ગણાય. કેમકે માંદો માણસ ખાટલે રહ્યો તે દરમિયાન તેના કામનો લાભ ન મળ્યો. પેલો ભાગ્યશાળી ખૂબ વધારે કામ કરનારો છે એમ પણ માની લઈએ. છતાં તેણે જેટલો વખત માંદાની જમીનને આપ્યો તેટલો પોતાની જમીનમાંથી ગયો એ તો ચોક્કસ વાત ઠરી. એટલે બન્ને જણાની જે મિલકત હોવી જોઈએ તેમાં ઘટાડો થયો.

એટલું જ નહિ પણ દરેક જણ વચ્ચેનો સંબંધ બદલાયો. માંદો માણસ પૈસાનો કરજદાર થયો ને પોતાની મજૂરી આપીને જ પોતાનું અનાજ લઈ શકે. હવે ધારો કે સાજા માણસે પોતાને મળેલા

દસ્તાવેજનો ઉપયોગ કરવા ધાર્યું. જો તેમ કરે તો તે પોતે તદ્દન આરામ લઈ શકે—આળસુ થઈ શકે; તેની મરજી પડે તો સાજા થયેલા માણસની પાસેથી બીજાં લખત લે. એમાં કંઈ ગેરકાયદેસર થયું એમ કોઈ નહિ કહી શકે. હવે જો કોઈ પરદેશી ચડી આવે તો તે જોશે કે એક માણસ દોલતવાન થયો છે ને બીજો માંદો પડ્યો છે. તે વળી જોશે કે એક તો એશઆરામ કરતો આળસમાં પડ્યો રહે છે ને બીજો મજૂરી કરતો છતો તંગી ભોગવે છે. આમાંથી વાંચનાર જોઈ શકશે કે બીજાની મજૂરી મેળવવાના હકનું પરિણામ એ આવે છે કે ખરી દોલતનો ઘટાડો થાય છે.

હવે બીજો દાખલો લઈએ. ત્રણ જણે એક રાજ્ય સ્થાપ્યું ને ત્રણે જણ નોખા રહેવા લાગ્યા. દરેકે જુદો જુદો પાક ઉતાર્યો કે જેનો ઉપયોગ બધા કરી શકે. વળી ધારો કે તેમાંથી એક માણસે બધાના વખતનો

બચાવ કરવા સારૂ પોતે ખેતી છોડીને એકનો માલ બીજાને પહોંચાડવાનું માથે લીધું ને બદલામાં અનાજ લેવાનું ઠરાવ્યું. જો આ માણસ નિયમસર માલ લાવી લઈ જાય તો બધાને લાભ થાય. હવે ધારો કે આ માણસ માલની આપલે કરવામાં ચોરી કરે છે. વળી તંગીનો વખત આવે ત્યારે એજ તે દલાલ પોતે ચોરેલો દાણો ઊંચે આકરે ભાવે આપે છે. આમ કરતાં છેવટે તે માણસ બેઉ ખેડૂતને ભીખારી કરી મૂકી શકે છે ને છેવટે તેઓને પોતાના મજૂર બનાવે.

ઉપરનો દાખલો ચોખ્ખો અન્યાય બતાવે છે. છતાં આમ જ હાલના વેપારીઓનો મામલો ચાલે છે. વળી આપણે એમ પણ જોઈ શકીશું કે આમ ચોરીનો બનાવ બન્યા પછી બન્ને જણની મિલકત ભેગી કરશું તો પેલો મજૂર પ્રામાણિક હોત ને થાત તેના કરતાં ઓછી થશે. પેલા બે ખેડૂતોનું કામ ઓછું થયું. તેઓને જોઈતી ચીજો નહિ મળવાથી તેમની [illegible]

નતનું સંપૂર્ણ ફળ તેઓ નહિ લાવી શક્યા. અને પેલા ચોર દલાલના હાથમાં જે ચોરીનો માલ આવ્યો તેનો પૂરો ને સરસ ઉપયોગ નહિ થયો.

એટલે આપણે ગણિતના જેવો હિસાબ કરી શકીયે છીયે કે અમુક પ્રજાની દોલત તપાસતાં તે દોલત કેમ મળી છે તેની ઉપર તે પ્રજાને પૈસાદાર ગણવી કે નહિ તેનો આધાર રહ્યો છે. પ્રજાની પાસે આટલા પૈસા છે તેથી તે તેટલી પૈસાદાર છે એમ નહિ કહી શકાય. અમુક માણસના હાથમાં અમુક પૈસા તે ખંત, હોશિયારી ને આબાદાનીની નિશાની હોય; અથવા તો નાશકારક મોજમજા, અતિ જુલમ અને દગાની નિશાની હોય. અને આમ હિસાબ કર્યો તે માત્ર નીતિ બતાવે છે, એટલું જ નહિ પણ અંકગણિતથી ગણાય તેવો પૈસો બતાવે છે. એક દોલત એવી કે જે પેદા થતાં બીજી દસગણી થઈ હોય. બીજી એવી કે એક માણસના હાથમાં આવતાં દસગણીનો નાશ થયો હોય.

એટલે નીતિ અનીતિનો વિચાર કર્યા વિના દોલત એકઠી કરવાના ધારા ઘડવા એ તો માત્ર માણસની મગરૂરી બતાવનારી વાત થઇ. 'સસ્તામાં સસ્તું ખરીદી મોંઘામાં મોંઘું વેચવું' એવો જે નિયમ છે તેના જેવું બીજું કશું માણસને નામોશી લગાડનારૂં નથી. 'સસ્તામાં સસ્તું લેવુ'' એ તો સમજ્યા. પણ ભાવ કેમ ઘટયા? આગ લાગ્યા પછી બારોટીમાં બળીને થયેલા કોલસા તે સોંઘા હોઇ શકે છે. ધરતીકંપ થયા પછી પડી ગયેલા ઘરની ઇંટો સોંઘી હોઇ શકે છે. પણ તેથી આગ અને ધરતીકંપ એ પ્રજાના લાભને સારૂ થયાં એમ કહેવાની કોઇની હિંમત નહિ ચાલે. વળી 'મોંઘામાં મોંઘું વેચવુ'' એ સમજ્યા પણ મોંઘવારી કેમ આવી? રોટીનું દામ તમને આજે સારૂં મળ્યું. પણ તમે શું તે દામ મરતા માણસની છેલ્લી કોડી લઇને લીધું? અથવા તો તમે તે રોટી કોઇ શાહુકારને આપી કે જે કાલે તમારૂં બધું પડાવી લેશે? કે શું તમે તે કોઇ સિપાહીને આપી કે જે

સિપાહી તમારી બેંક લૂટવા આવનારો હશે? આમાંના એકે સવાલનો જવાબ તમે વખતે ન આપી શકો એવું બની શકે છે; કેમકે તમે જાણતા નથી. પણ તમે વ્યાજબી દામે નીતિસર લેશો કે નહિં તે તો કહી શકો છો અને વ્યાજબી ન્યાયની જ દરકાર રાખવાની જરૂર છે. તમારા કામથી કોઈને દુઃખ ન થાય એટલું જ જાણવું ને તે પ્રમાણે કરવું એ તમારી ફરજ છે.

આપણે જોઈ ગયા કે પૈસાની કિંમત માણસોની મજૂરી તે વડે મેળવવા ઉપર છે. જો મજૂરી મફત મળી શકે તો પૈસાની ગરજ રહેતી નથી. પણ માણસોની મજૂરી વગર પૈસે મળી શકે એવા દાખલા જોવામાં આવે છે. અને પૈસાબળ કરતાં બીજું નીતિબળ વિશેષ કામ કરે છે એવા દાખલા આપણે જોઈ ગયા. પૈસા જ્યાં કામ નથી કરી શકતા ત્યાં સદ્‌ગુણ કામ કરે છે એમ પણ આપણે જોયું. ઈંગ્લંડમાં ઘણી જગોએ પૈસાથી માણસોને મેળવી શકાતા નથી.

વળી જો આપણે કબુલ કર્યું કે માણસો-ની પાસેથી કામ લેવાની શક્તિ તે દોલત છે, તો આપણે એમ પણ જોઇ શકીએ કે તે માણસો જેટલે દરજ્જે હોશિયાર અને નીતિવાન હોય તેટલે દરજ્જે દોલતનું માપ વધ્યું. એમ વિચારતાં આપણે જોઇશું કે ખરી દોલત તે સોનુંરૂપું નથી પણ માણસો પોતે છે. દોલતની ખોળ ધરતીના આંતરડામાં નથી કરવાની, પણ માણસના દિલમાં કરવાની છે. અને એ વાત ખરી હોય તો અર્થશાસ્ત્રનો ખરો નિયમ તો એ થયો કે જેમ બને તેમ માણસોને તનમાં, મનમાં ને માનમાં આરોગ્ય રાખવાં. એવો અવસર પણ આવે કે જ્યારે ઇંગ્લંડ ગોવળકોંડાના હીરાથી ગુલામોને શણગારી પોતાની દોલતનો દેખાવ કરવાને બદલે ખરા ગ્રીસના નામાંકિત માણસે કહેલું તેની માફક પોતાના નીતિમાન મહા-પુરુષોને બતાવી કહી શકે કે

'આ મારી દોલત છે.'

3

અદલ ન્યાય

ઇસ્વી સન પૂર્વે કેટલાક સૈકા ઉપર એક યહુદી વેપારી થઇ ગયો. તેનું નામ સૉલોમન હતું. તેણે ઘણો પૈસો મેળવ્યો હતો અને તે ઘણો પ્રખ્યાત થયો હતો. તેની કહેવતો આજ પણ યુરોપમાં ચાલી રહેલી છે. વેનીસના લોકો તેને એટલો ચાહતા કે તેઓએ વેનીસમાં તેનું બાવલું ઉભું કરેલું. જોકે એની કહેવતો આ જમાનામાં ગોખી રાખવામાં આવે છે, છતાં તે પ્રમાણે ચાલનારા બહુ થોડા આદમીઓ છે. તે કહે છે કે 'જેઓ જૂઠું બોલીને પૈસો કમાય છે તેઓ ચગદર છે ને તેઓના મોતની એ નિશાની છે.' વળી બીજી જગ્યાએ તેણે કહ્યું છે કે 'હરામ-

ખોટાની દોલત કંઈ ફાયદો કરતી નથી. સત્ય એ મોતમાંથી બચાવે છે.' આ બન્ને કહેવતોમાં સૉલોમને બતાવ્યું છે કે અન્યાયે મેળવેલી દોલતનું પરિણામ મોત છે. આ જમાનામાં જૂઠું અને અન્યાય એવી સરસ રીતે બોલવામાં તથા કરવામાં આવે છે કે આપણે સાધારણ રીતે તે કળી શકતા નથી. જેમકે જૂઠી જાહેરખબરો નાખવામાં આવે છે, વસ્તુઓની ઉપર માણસ ભોળવાય તેવાં નામ ચોંટાડવામાં આવે છે વગેરે.

વળી તે ડાહ્યો માણસ કહે છે: 'જેઓ દોલત વધારવાને ખાતર ગરીબોને પીડે છે તે છેવટે ભીખ માગતા થશે.' વળી તે કહે છે: 'ગરીબોને સતાવો નહિ, કેમકે તેઓ ગરીબ છે. વેપારમાં પીડાએલાની ઉપર જુલમ ન કરો, કેમકે જેઓ ગરીબને સતાવશે તેને ખુદા સતાવશે.' છતાં હાલ તો વેપારમાં ભૂખ્યા ઉપર જ પાટુ મારવામાં આવે છે. જે માણસ ભીડમાં આવ્યો હોય તેનો લાભ લેવા આપણે તૈયાર થઇ જઇએ છીએ. ધાડપાડુઓ તવંગર ઉપર ધાડ પાડે

છે. પણ વેપારમાં તો ગરીબોને લૂંટવામાં આવે છે.

વળી સૉલોમન કહે છે: 'તવંગર અને ગરીબ બન્ને સરખા છે. ખુદા તેઓનો પેદા કરનાર છે. ખુદા તેઓને જ્ઞાન આપે છે.' તવંગરને ગરીબ વિના અને ગરીબને તવંગર વિના ચાલતું નથી. એક બીજાનો ખપ હમેશાં રહેલો છે. એટલે કોઇ વ્યક્તિ ઉંચોનીચો કહી શકે તેવું નથી. પણ જ્યારે આ બન્ને પોતાનું એકસરખાપણું ભૂલી જાય છે તે ખુદા તેઓને સમજ દેનારો છે એ વાતનું ભાન જતું રહે છે ત્યારે વિપરીત પરિણામ આવે છે.

દોલત એ નદીઓની માફક છે. નદી હમેશાં દરિયા તરફ એટલે નીચાણમાં જાય છે. તેમ દોલત પણ હમેશાં જ્યાં જરૂર હોય તેવી જગ્યાએ જવી જોઇએ એવો નિયમ છે. પણ જેમ નદીની ગતિમાં ફેરફાર થઇ શકે છે તેમ દોલતની ગતિમાં પણ ફેરફાર થઇ શકે છે. વળી નદીઓ જ્યાં ત્યાં વહે છે તે તેની આસપાસ ઘણું

પાણી હોય ઝેરી હવા પેદા થાય છે. તે જ નદીઓને બંધ બાંધી તેનું પાણી જ્યાં જરૂર જણાય ત્યાં વહે તેમ કરવામાં આવે તો તે જ પાણી જમીનને રસાળ કરે છે ને આસપાસની હવા સુન્દર કરે છે. તેમ જ દોલતનો ગમે તેમ ઉપયોગ થાય તો તેથી માણસોમાં દુષ્ટતા વધે, ભૂખમરો ચાલે ને ટુંકામાં તે દોલત ઝેર સમાન ગણાય. પણ જો તે જ દોલતની ગતિને બાંધવામાં આવે, તેને નિયમસર વાપરવામાં આવે તો બાંધેલી નદીની જેમ તે દોલત સુખાકારી નીપજાવે છે.

અર્થશાસ્ત્રીઓ દોલતની ગતિ રોકવાનો નિયમ તદ્દન ભૂલી જાય છે. તેઓનું શાસ્ત્ર તે માત્ર દોલત મેળવવાનું શાસ્ત્ર છે. પણ દોલત તો ઘણી રીતે મેળવાય છે. એક જમાનો એવો હતો કે જ્યારે યુરોપમાં લોકો પૈસાદારને ઝેર આપી તેનો પૈસો લઇ પોતે પૈસાદાર થતા. આ જમાનામાં ગરીબ લોકોને સારૂ જે ખોરાક તૈયાર કરવામાં આવે છે તેમાં વેપારીઓ ભેળવણી

કરે છે. જેમકે દૂધમાં ટંકણખાર નાખે છે, આટામાં પટેટાં નાંખે છે તેમજ કેશરીમાં ચીકરી, માખણમાં ચરબી વગેરે. આ પણ ઝેર દઇને પૈસાદાર થવા જેવું છે. આને આપણે પૈસાદાર થવાનો હુન્નર અથવા તેવું શાસ્ત્ર કહીશું?

પણ અર્થશાસ્ત્રીઓ લૂંટીને પૈસાદાર થવું તદ્દન કહેતા હોય એમ નહિ માનવું જોઇયે. તેઓએ કહેવું જોઇયે કે તેઓનું શાસ્ત્ર 'કાયદેસર અને ન્યાયી' રસ્તે પૈસાદાર થવું એ છે. ઘણી વસ્તુ કાયદેસર હોય છતાં ન્યાયબુદ્ધિથી ઉલટી હોય એવું આ જમાનામાં બને છે. એટલે ન્યાયની રીતે દોલત મેળવવી એ જ ખરો રસ્તો ગણાય. અને જો ન્યાયથી જ દોલત મેળવવી એ ખરૂં હોય તો માણસનું પ્રથમ કામ ન્યાયબુદ્ધિ શીખવાનું છે. માત્ર જાનવરોના કાયદાથી કામ લેવું કે વેપાર કરવો એટલું જ નથી. માછલાં, વરૂ, ઉંદર એ જ રીતે રહે છે. મોટી માછલી નાની માછલીને ખાય છે, ઉંદર નાનાં જંતુઓને ખાય છે, વરૂ

માણસ સુદ્ધાંને ખાય છે. તેઓનો એ જ કાયદો છે; તેઓને બીજી સમજ નથી. પણ ખુદાએ માણસને સમજ આપી છે, ન્યાયબુદ્ધિ આપી છે. તેની રૂએ તેણે બીજાઓને ખાઈ જઈ—તેઓને છેતરી, તેઓને ભિખારી કરી પોતે પૈસાદાર થવાનું નથી.

ત્યારે આપણે હવે જોવાનું છે કે મજૂરોને મજૂરી આપવાનો ન્યાય તે શું?

આપણે અગાઉ કહી ગયા કે મજૂરને વ્યાજબી પગાર એ ગણાય કે જેટલી મજૂરી તેણે આજે આપણે સારૂ કરી તેટલી મજૂરી આપણે તેને જોઈએ ત્યારે આપીએ. જો તેને ઓછી મજૂરી મળે તો ઓછો, ને વધારે મજૂરી મળે તો વધારે આપવો.

એક માણસને મજૂર જોઈએ છે. તેને બે જણ પોતાની મજૂરી આપવા કહે છે. હવે જે ઓછું લે તેને મજૂરી આપી હોય તો તે માણસને ઓછું મળશે. જો

વધારે માણસ માગનાર હોય તે મજૂર એક જ હોય તો તેને માગ્યું કામ મળશે ને તે મજૂરને જોઇયે તે કરતાં ઘણું ભાગે વધારે મજૂરી મળશે. આ બેઉના વચ્ચેની રકમ તે વાજબી મજૂરી ગણાશે.

મને કોઇ માણસ પૈસા ઉછીના આપે ને તે મારે અમુક મુદત પછી દેવાના હોય તો હું તે માણસને વ્યાજ આપીશ. તેમજ આજે મને કોઇ પોતાની મજૂરી આપશે તો તે માણસને મારે તેટલી જ મજૂરી અને તેથી કંઇક વધારે વ્યાજ બદલ આપવું જોઇયે. આજે મારે સારૂ કોઇ માણસ એક કલાક કામ કરે તો તેને સારૂ મારે એક કલાક ને પાંચ મિનિટ કે તેથી વધારે કામ કરવાનું વચન આપવું જોઇયે. આમ દરેક મજૂરને વિષે સમજવું.

હવે જો મારી પાસે બે મજૂર આવે ને તેમાંથી એક જે ઓછું લે તેને હું કામે લગાડું તો પરિણામ એ આવશે કે જેને મેં કામે લગાડ્યો છે [illegible]

[illegible]

રહેશે ને રોજગાર વિના રહ્યા તે તો એમ જ રહેશે. જે મજૂરને હું રાખું તે મજૂરને બરોબર હાડીયું આપું તોપણ બીજો મજૂર ખાધા વિના રહેશે. છતાં જેને મેં રાખ્યો છે તેને ભૂખે મરવાનું નહિ થાય, અને મેં મારા પૈસાનો વાજબી ઉપયોગ કર્યો ગણાશે. ખરેખરો ભૂખમરો જ્યારે ઓછું હાડિયું દેવામાં આવે છે ત્યારે જ દાખલ થાય છે. જો હું વાજબી મજૂરી આપું તો મારી પાસે નકામી દોલત એકઠી નહિ થાય, હું મોજમઝામાં પૈસો નહિ વાપરૂં ને મારે હાથે ગરીબાઇ નહિ વધે. જેને હું વાજબી દામ આપીશ તે માણસ બીજાને વાજબી આપતાં શીખશે. ને એમ ન્યાયનો ઝરો સુકાઇ જવાને બદલે જેમ આગળ ચાલશે તેમ જોર કરશે. અને જો પ્રજામાં આ પ્રમાણે ન્યાયની બુદ્ધિ હશે તો પ્રજા સુખી થશે ને ઘટતી રીતે આબાદ થશે.

આ વિચાર પ્રમાણે અર્થશાસ્ત્રીઓ ખોટા પડે છે. તેઓ કહે છે કે જેમ હરી-

ફાઇ વધે તેમ પ્રજા આબાદ થાય [illegible] [illegible] વાપર [illegible] [illegible]નો હેતુ મજૂરીનો દર ઘટાડવાનો [illegible] પૈસાદાર વધારે પૈસો એકઠો કરે છે ને ગરીબ વધારે ગરીબ થાય છે. આવી સ્થિતિથી છેવટે પ્રજાનો નાશ થવાનો સંભવ છે. આપણો ફાયદો તો એ હોવો જોઈએ, કે દરેક માણસને તેની લાયકાત મુજબ [illegible] મળ્યાં કરે. આમાં પણ હરીફાઈ રહેશે, છતાં પરિણામ એવું આવશે કે માણસો સુખી અને હોશિયાર થશે, કેમકે પછી તો મજૂરી મેળવવાને સારૂ પોતાનો દર ઓછો કરવો પડશે એમ નથી, પણ કામ મેળવવાને સારૂ હોશિયાર થવું પડશે. આવા જ કારણથી લોકો સરકારી નોકરી મેળવવા તૈયાર થાય છે. ત્યાં દરજ્જા પ્રમાણે દરમાયા બાંધેલા હોય છે. હરીફાઈ માત્ર હોશિયારી હોય છે. અરજદાર ઓછો પગાર લેવાનું નથી કહેતો, પણ પોતાનામાં બીજાના કરતાં વધારે ચાતુરી છે એમ બતાવે છે. નૌકાસૈન્યમાં [illegible] સિપાહીની

નોકરીમાં એવો જ નિયમ પાળવામાં આવે છે, અને તેથી જ ઘણેભાગે તેવાં ખાતાંઓમાં ગરબડ અને અનીતિ ઓછાં જોવામાં આવે છે. છતાં વેપારમાં જ ખોટી હરિફાઈ રહી છે અને તેનું પરિણામ દગો, લુચ્ચાઈ, ચોરી વગેરે અનીતિ વધી પડી છે. બીજી તરફથી જે માલ તૈયાર થાય છે તે ખરાબ ને સડેલો હોય છે. વેપારી જાણે હું ખાઉં, મજૂર જાણે કે હું છેતરું ને ઘરાક જાણે હું વચમાંથી કમાઈ લઉં. આમ વહેવાર બગડે છે ને માણસોમાં ખટપટ ઉભી થાય છે, ભૂખમરો જામે છે, હડતાળો વધી પડે છે, શાહુકાર લફંગા બને છે ને ઘરાક નીતિ સાચવતા નથી. એક અન્યાયમાંથી બીજા ઘણા પેદા થાય છે ને અંતે શાહુકાર વાણોતર ને ઘરાક બધા દુઃખી થાય છે ને પાયમાલ થાય છે. જે પ્રજામાં આવા રિવાજ ચાલે છે તે પ્રજા અંતે હેરાન થાય છે. પ્રજાનો પૈસો જ ઝેર થઈ પડે છે.

તેથી જ શાસ્ત્રીઓએ કહ્યું છે કે પૈસો જ્યાં પરમેશ્વર છે ત્યાં ખરા પરમેશ્વરને કોઇ પૂજતું નથી. દોલત અને ખુદાને અણુબનાવ છે. ગરીબના ઘરમાં જ ખુદા વસે છે. આમ અંગ્રેજી પ્રજા મ્હોડેથી બોલે છે છતાં વ્યવહારમાં પૈસાને સર્વોપરીપદ આપે છે, પ્રજાના પૈસાદાર માણસની ગણતરી કરી પ્રજાને સુખી માને છે ને અર્થશાસ્ત્રીઓ પૈસો જલદીથી કેમ કમાવો તેના કાયદા ઘડે છે કે જે રીતે પ્રજા પૈસો મેળવે. ખરું અર્થશાસ્ત્ર તો ન્યાયબુદ્ધિનું છે. દરેક સ્થિતિમાં રહી ન્યાય કેમ કરવો, નીતિ કેમ જાળવવી એ શાસ્ત્ર જે પ્રજા શીખે છે તે જ સુખી થાય. બાકી તો ફાંફાં છે ને વિનાશકાળે વિપરીત બુદ્ધિ જેવું બને છે. પ્રજાને ગમે તેમ કરી પૈસાદાર થતાં શીખવવું તે વિપરીત બુદ્ધિ શીખવવા જેવું છે.

૪

ખરું શું ?

ગયાં ત્રણ પ્રકરણમાં આપણે જોઈ ગયા કે અર્થશાસ્ત્રના જે સાધારણ નિયમો ગણાય છે તે વાજબી નથી. તે નિયમો પ્રમાણે ચાલવાથી માણસો અને પ્રજા દુઃખી થાય છે. ગરીબ વધારે ગરીબ બને છે અને પૈસાદાર પાસે પૈસો વધારે એકઠો થાય છે; છતાં એમાંથી એકે સુખી થતા કે રહેતા નથી.

અર્થશાસ્ત્રીઓ માણસોની વર્તણૂક ઉપર વિચાર નહિ કરતાં જેમ વધારે પૈસો એકઠો થાય તેમ વધારે આબાદાની માને છે તેથી પ્રજાના સુખનો આધાર માત્ર પૈસા ઉપર રાખે છે. તેથી તેઓ શીખવે છે કે જેમ કારીગરી વગેરેના વધારાથી પૈસો એકઠો થાય તેમ સારું. આવા વિચારો

ના ફેલાવાથી ઇંગ્લંડમાં ને બીજા મુલકો-
માં કારખાનાં વધી પડ્યાં છે. ઘણુ
માણુસો શહેરોમાં એકઠા થાય છે ને
ખેતરો છોડી દે છે. બહારની સુન્દર અને
સ્વચ્છ હવા છોડી કારખાનાંઓમાં ગંદી
હવા આખો દહાડો શ્વાસમાં લઈ સુખ માને
છે. પરિણામે પ્રજા નબળી પડતી જાય છે,
લોભ વધતો જાય છે, અનીતિ વધારે ફેલાય
છે અને જ્યારે અનીતિ કાઢવાની વાત
કરવા બેસીએ ત્યારે ડાહ્યામાં ખપતા માણુસો
વાત કરે છે કે અનીતિ જાય નહિ, અજ્ઞાની
માણુસોમાં એકદમ જ્ઞાન આવે નહિ, તેથી
જેમ ચાલે છે તેમ ચાલવા દેવું. આવી
દલીલ કરતાં તેઓ ભુલી જાય છે કે ગરીબો-
ની અનીતિનું કારણ તવંગર માણુસો છે.
તેઓને ખાતર—તેઓની મોજમઝા પૂરી
પાડવા ખાતર ગરીબ મજૂરો રાતદહાડો
ગુલામગીરી કરે છે. તેઓને શીખવા કે
સારૂં કરવા એક પળ મળતી નથી. તવંગરને
જોઈ તેઓ પણ તવંગર થવા માગે છે.
તવંગર નથી થવાતું તેથી તેઓ કચવાય

છે, ગુસ્સે થાય છે. પછી ભાન ભૂલે છે ને છેવટે સારે રસ્તે પૈસો ન મળવાથી દગો કરી પૈસો મેળવવાનાં ફાંફાં મારે છે. આમ પૈસો અને મજૂરી બન્ને ફોકટ જાય છે અથવા દગો ફેલાવવામાં વપરાય છે.

હકીકતમાં ખરી મજૂરી એ કે જેથી ઉપયોગી વસ્તુ પેદા થાય. ઉપયોગી વસ્તુ એ કે જેથી માણસજાતનું ભરણપોષણ થાય. ભરણપોષણ એ કે જેથી માણસને જોઈતું ખાવાનું તથા ઓઢવાપહેરવાનું મળે, કે જેથી તે નીતિને માર્ગે રહી જીવે ને જીવતાં લગી સત્કર્મો કરે. આવો વિચાર કરતાં જે મહાન આરંભો થાય છે તે નકામા ગણવા જોઈએ. કારખાનાંવડે કોઈ ધનાઢ્ય થવાના રસ્તા લેવા તે પાપકર્મ જેવું થવા સંભવ છે. પૈસો પેદા કરનારા ઘણા મળે છે, પણ રીતસર વાપરનારા થોડા છે. પૈસો પેદા કરી તેથી પ્રજાનો નાશ થતો હોય તો એ પૈસો કામનો નથી. છતાં હાલ જે કરોડપતિઓ છે તેઓ મોટી અને અનીતિવાળી લડાઈઓનું કારણ થઈ પડ્યા

છે. આ જમાનાની ઘણીખરી લડાઇઓનું કારણ પૈસાનો લોભ જોવામાં આવ છે.

માણસો એમ કહેતાં જોવામાં આવે છે કે બીજાઓને સુધારવા ગાન આપવું એ બનવા જેવું નથી; તેથી જેમ રહેવું ઘટે તેમ રહેવું ને પૈસો એકઠો કરવો. આમ કહેનારા પોતે નીતિ સાચવતા નથી. કેમકે જે માણસ નીતિ સાચવે છે ને લોભમાં પડતો નથી. તે પ્રથમ તો પોતાનું મન કાયમ રાખે છે, પોતે ખરા રસ્તામાંથી ચસતો નથી ને પોતાનાં કર્મથી જ બીજાની ઉપર અસર કરે છે. જેની પ્રજા બની છે તેઓ પોતે નીતિના નિયમો ન પાળે ત્યાં સુધી પ્રજા કેમ નીતિમાન થાય? આપણે ગમે તેમ વરતી આપણા પડોશીની અનીતિને સારૂ તેની ભૂલ કાઢીએ એથી સારૂં પરિણામ કેમ આવે?

આવા વિચારો કરતાં આપણે જોઈ શકીએ છીએ કે પૈસો એ માત્ર સાધન છે, અને તે વડે સુખ તથા દુઃખ બન્ને મેળવાય છે. જો તે સારા માણસના હાથમાં તે આવે

તેનાથી ખેતરો ખેડાય છે ને અનાજ પાકે છે. ખેડૂતો નિર્દોષ મજૂરી કરી સન્તોષ પામે છે ને પ્રજા સુખી રહે છે. ખરાબ માણુસોના હાથમાં આવવાથી તેમાંથી (ધારો કે) દારૂગોળો બને છે, માણુસોનું સત્યાનાશ વળે છે. દારૂગોળો બનાવનારી પ્રજા અને જેના ઉપર તે વપરાય તે પ્રજા બન્ને હેરાન થાય છે.

એટલે આપણે જોઈ શકીએ છીએ કે ખરા માણુસો એ જ ખરી દોલત છે. જે પ્રજામાં નીતિ છે તે પ્રજા દોલતવાન છે. આ જમાનો મોજમજાનો નથી. દરેક માણુસે પોતાથી બનતી મહેનતમજૂરી કરવાની છે. આપણે આગળના દાખલાઓમાં જોઈ ગયા કે જ્યાં એક માણુસ આળસુ રહે છે ત્યાં બીજાને બેવડી મજૂરી કરવી પડે છે. ઇંગ્લંડમાં જે ભૂખમરો વર્તે છે તેનું આ જ કારણ છે. કેટલાક માણુસોના હાથમાં પૈસા એકઠા થવાથી તેઓ ઉપયોગી કામ કરતા નથી. તેમ કરવાથી તેઓને

સારૂ બીજા માણસોને મજૂરી કરવી પડે છે. આ મજૂરી ઉપયોગી નહિ હોવાથી મજૂરી કરનારને ફાયદો થતો નથી. તેમ થવાથી પ્રજાની મૂડીમાં ઘટાડો થાય છે. એટલે જોકે ઉપરથી એમ જણાય કે માણસોને કામ મળે છે, પણ અંદર તપાસતાં આપણને માલૂમ પડે છે કે ઘણા માણસોને નવરૂં બેસવું પડે છે. વળી અદેખાઈ પેદા થાય છે, અસન્તોષનાં મૂળ બાઝે છે અને છેવટે પૈસાદાર અને ગરીબ, શેઠ અને મજૂર બન્ને પોતાની હદ છોડે છે. જેમ બિલાડી ઉંદર વચ્ચે સદાય અણબનાવ રહે છે તેમ પૈસાદાર અને ગરીબ, શેઠ અને મજૂર વચ્ચે વેરભાવ થાય છે અને માણસ તે માણસ મટી જાનવરની સ્થિતિએ પહોંચે છે.

સારાંશ

મહાન રસ્કીનના લખાણની મતલબ હવે અમે પૂરી કરી છે. આ લખાણ જોકે ઘણા વાંચનારને લૂખું જણાશે, છતાં જેઓએ વાંચ્યું છે તેઓને અમે ફરીથી વાંચવા ભલામણ કરીએ છીએ. 'ઈં. ઓ.' ના બધા વાંચનાર તેનો વિચાર કરી તે પ્રમાણે ચાલે એવી આશા રાખવી એ વધારેપડતું ગણાશે. પણ બહુ જૂજ વાંચનાર પણ જો તેનો અભ્યાસ કરી તેમાંથી સાર ખેંચશે તો અમારી મહેનત ફળી સમજશું. કદાચ તેવું ન બને તોપણ રસ્કીનના છેલ્લા પ્રકરણ પ્રમાણે અમે અમારી ફરજ બજાવી ગયા તેમાં જ ફળનો સમાસ થયો. એટલે અમારે સદાય સન્તોષ રહેવા જેવું છે.

રસ્કીને પોતાના ભાઇઓ—અંગ્રેજોને સારૂં લખ્યું તે જો અંગ્રેજોને એક હિસ્સે

લાગુ પડે છે તો હિન્દીને હજાર હિસ્સે લાગુ પડે છે. હિન્દુસ્તાનમાં નવા વિચારો ફેલાઇ રહ્યા છે. આજકાલના પશ્ચિમની કેળવણી પામેલા જુવાનોમાં જુસ્સો આવ્યો છે એ તો ઠીક વાત છે. પણ જુસ્સાનો ઉપયોગ સારો થાય, તો સારૂં પરિણામ આવે. ને જો ખોટો ઉપયોગ થાય તો નબળું પરિણામ આવવું જ જોઇએ. 'સ્વરાજ્ય' મેળવવું એવો અવાજ એક કોરથી આવે છે. વિલાયતના જેવાં કારખાનાં કાઢી ઝપાટાભેર પૈસો એકઠો કરવો એવો અવાજ બીજી તરફથી આવે છે.

સ્વરાજ્ય શું તે આપણે ભાગ્યે જ સમજતા હોઇશું. નાતાલને સ્વરાજ્ય છે, છતાં અમે કહીએ છીએ કે નાતાલના જેવું આપણે કરવા માગતા હોઇએ તો એ સ્વરાજ્ય નરકરાજ્ય જેવું છે. તેઓ કાફરોને કચરે છે, હિન્દીને હણે છે. સ્વાર્થમાં આંધળા થઇ સ્વાર્થરાજ્ય ભોગવે છે. કદી કાફરો અને હિન્દી નાતાલમાંથી જાય તો તેઓ માંહોમાંહે લડી સંગ્રામ થઇ જાય.

ત્યારે શું ટ્રાંસવાલના જેવું સ્વરાજ્ય મેળવશું? જનરલ સ્મટ્સ તેઓના મુખીમાંના એક છે. તે પોતાના લખેલા કે બોલેલા બોલ પાળતા નથી. કહે છે કંઈ, કરે છે કંઈ. અંગ્રેજો તેનાથી હાયર થઈ ગયા છે. પૈસો બચાવવાને બહાને અંગ્રેજ સિપાઈઓની ચાલુ રોજી ઉપર તેણે પગ મુક્યો છે ને તેની જગ્યાએ ડચને રાખે છે. અમે માનતા નથી કે તેમાંથી છેવટે ડચ પણ સુખી થાય. જેઓ સ્વાર્થની ઉપર નજર રાખે છે તે પારકી પ્રજાને લૂંટી પોતાની પ્રજાને લૂંટવા સ્હેજે તૈયાર થશે.

દુનિયાના બધા ભાગ ઉપર નજર ફેરતાં જોઈ શકશું કે સ્વરાજ્યને નામે ઓળખાતું રાજ્ય પ્રજાની આબાદાની કે સુખને સારૂ બસ નથી. એક સહેલો દાખલો લઈને તે સ્હેજે જોઈ શકાશે. લૂંટારૂઓની ટોળીમાં સ્વરાજ્ય હશે તો પરિણામ શું આવશે તે બધા જોઈ શકશે. તેઓની ઉપર તો કોઈ લૂંટાર નહિ એવા માણસોનો કાબુ હશે તો જ તેઓ છેવટે સુખી થશે. અમેરિકા,

ફ્રાન્સ, ઇંગ્લંડ એ બધાં મોટાં રાજ્યો છે. પણ તેઓ ખરાં સુખી છે એમ માનવાનું કારણ નથી.

'સ્વરાજ્ય'નો ખરો અર્થ એ છે કે પોતાની ઉપર કાબુ રાખતાં આવડવું. આમ તો તે જ માણસ કરી શકે કે જે પોતે નીતિ જાળવે છે; છેતરતો નથી; સત્ય છોડતો નથી; પોતાનાં માબાપ, પોતાની સ્ત્રી, પોતાનાં છોકરાં, પોતાના નોકર, પોતાના પડોશી એ બધા તરફની ફરજ બજાવે છે. આ માણસ ગમે તે દેશમાં બેઠો સ્વરાજ્ય ભોગવે છે. જે પ્રજામાં એવા માણસો ઘણા હોય તેને સ્હેજે સ્વરાજ્ય છે.

એક પ્રજા બીજી ઉપર રાજ્ય ચલાવે તે સાધારણ રીતે ખોટું ગણાય. અંગ્રેજો આપણી ઉપર રાજ્ય કરે છે એ વિપરીત વાત છે, પણ અંગ્રેજો હિન્દુસ્તાન છોડે તેથી હિન્દીએ કમાણી કરી એમ માનવાનું કારણ નથી.

તેઓ રાજ્ય કરે છે તેનું કારણ આપણે જ છીએ; તે કારણ આપણો કુસંપ, આપણી અનીતિ અને આપણું અજ્ઞાન એ

છે. આ ત્રણ વસ્તુ દૂર થાય તો એક પાંખડી હલાવ્યા વિના અંગ્રેજો હિન્દુસ્તાન છોડે, એટલું જ નહિ પણ આપણે ખરું સ્વરાજ્ય ભોગવતા થઈએ.

'બૉમ્બ' વછોડવાથી ઘણા ખુશી થતા જોવામાં આવે છે. આ માત્ર અજ્ઞાન અને અણસમજની નિશાની છે. બધા અંગ્રેજોને મારી શકાય તો જેઓ મારનારા છે તેઓ હિન્દુસ્તાનના ધણી થાય. એટલે હિન્દુસ્તાન તો રાંડીરાંડ રહે. અંગ્રેજને મારનારા બૉમ્બ અંગ્રેજ ગયા પછી હિન્દની ઉપર પડશે. ફ્રાન્સના પ્રજાસત્તાક રાજ્યના પ્રેસિડન્ટને મારનારો તે ફ્રેંચ જ હતો. અમેરિકાના પ્રેસિડન્ટ ક્લીવલાંડને મારનાર તે અમેરિકન હતો. એટલે આપણને લાજમ છે કે ઉતાવળમાં વગરવિચારે પશ્ચિમની પ્રજાની નકલ આંધળાપણે નથી કરવાની.

જેમ પાપકર્મથી—અંગ્રેજોને મારીને ખરું સ્વરાજ્ય નહિ ભોગવાય તેમજ હિન્દુસ્તાનમાં કારખાના ખોલવાથી પણ સ્વરાજ્ય